

DE CONCESSIE-AANVRAAG VAN DE ENCI

Onlangs achtten burgemeester en wethouders van Maastricht het nuttig „het gevoelen van de raad te peilen” met betrekking tot het verzoek van de Enci om uitbreiding van het af te graven gebied in noordelijke richting.

Daar de beslissing van deze zaak een aanleggelegenheid is van de provinciale autoriteiten, konden de raadsleden hun gevoelens luchten zonder veel zorg om hun verantwoordelijkheid, maar ook zonder uitzicht op een bevredigend antwoord van de kant van het Maastrichtse college van B en W.

Vele sprekers grepen deze gelegenheid aan, om de zaak van alle kanten te belichten. Sommigen deden dit uitvoerig en welhaast volledig, anderen bepaalden zich tot enkele aspecten. Een enkele spreker verdedigde het belang van de concessievragers zo welsprekend en goed geargumenteed, dat er geroepen werd: „iech bin veur de concessie, iech vreet de vaan!” Hoe gaarne wij deze laatste spreker ook zijn vreed(t)zaam bestaan gunnen, menen wij toch te moeten wijzen op het gevaar dat men in de woordenvloed het eigenlijke probleem laat onderduiken. Het is naar onze bescheiden mening onjuist te stellen: óf de concessie wordt verleend, óf de Enci wordt grote schade toegebracht, ja zelfs tot sluiting gedwongen.

Wij menen dat er een alternatief bestaat, dat voorzeker meermalen naar voren is gebracht, doch onvoldoende aandacht heeft gekregen.

Het is immers zo dat geen redelijk mens de Enci zou willen noodzaken haar fabriek te sluiten of haar productie te beperken. De behoefte aan cement en werkgelegenheid hebben zeker prioriteit boven het voortbestaan van het gangenstelsel Zonneberg. Maar wat gebeurt er als de gevraagde uitbreiding toegestaan wordt en het gangenstelsel Zonneberg voorgoed verloren gaat?

Zal de Enci dan na x-jaren, wanneer de nu gevraagde grens bereikt is, haar werkzaamheden stop zetten?

Zal zij dan niet opnieuw uitbreiding van haar afgraaf-gebied vragen, zolang tot de gehele St. Pietersberg afgegraven is, het gangen-

stelsel Zonneberg en het noordelijk gangenstelsel onherstelbaar verloren?

Zal men daarna dan niet terwille van de cement en de werkgelegenheid omzien naar een andere plaats dan de St. Pietersberg om de zo nodige grondstof te winnen?

Het ligt toch in de lijn van de verwachtingen dat de grondstof voor de Enci dan gewonnen zal moeten worden op de oostoever van de Maas, waar een plateau vol krijgt aanwezig is en zonder gangenstelsels!

Het alternatief, waarop wij boven doelden, is duidelijk:

Niet de Enci nu sluiten, want we hebben cement en werkgelegenheid nodig;

Niet de gevraagde concessie-uitbreiding verlenen, want we willen het resterende deel van de St. Pietersberg, inclusief de gangenstelsels Zonneberg en het noordelijk gangenstelsel behouden.

Maar wel reeds nu serieus de mogelijkheden onder ogen zien, nu de grondstof op het plateau van Margraten te gaan delven, waarheen de Enci toch, na x-jaren, haar toevlucht zal moeten nemen.

Is dit alternatief niet acceptabel? Zo nee, waarom niet?

Drs. A. P. Witlox

